

Lubomír Stanček

Realita dobra a zla

Môžem o sebe povedať, že som dobrý alebo zlý človek? Nepovedali ste si sami pre seba, ako som to či ono mohol tak povedať, spraviť, dať k niečomu zlému súhlas? Rodičia vychovávali svoje dve deti rovnako – a taký veľký rozdiel v ich živote! Jedni rozprávajú o tom istom človeku ako o dobrom, druhí ako o zlom. Prečo?

Evangelista sv. Matúš predstavuje tri Ježišove podobenstvá: O človekovi, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno, ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkoľ a odišiel (Mt 13,24-25). Ďalej podobenstvo o horčičnom zrnku (Mt 13,31-32) a podobenstvo o kvase. A nakoniec Ježiš poukazuje na starozákonný žalm (porov. 78,2): „Otvorím svoje ústa v podobenstvách, vyrozprávam, čo bolo skryté od stvorenia sveta“ (Mt 13,35).

Máme len jeden život, ktorý sa viac nebude opakovať, a preto Ježišove slová sú pre nás poučením, aby sme sa správne zhostili reality dobra a zla, ktoré je vo svete a ktorému sa človek nevyhne. Ježiš nie je len filozof, ktorý niečo naznačí či povie. Podobenstvá hovoria o Ježišovi, ktorý životu rozumie. Učí nás, že Božie slovo, ktoré zasial Boh do srdca ľudí, môže byť ničené. Boh stvoril človeka, aby Boha poznával, miloval a zaslúžil si večný život v Božom kráľovstve. Ježiš hovorí: „Rozsievateľ dobrého semena je Syn človeka. Roľa je svet. Dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkoľ sú synovia Zlého. Nepriateľ, ktorý ho zasial, je diabol. Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli“ (Mt 13,37-39). Ježiš nám pripomína, že sa máme mať vždy na pozore, máme bdieť, aby nás zlo neprekvapilo. Diabol je z dopustenia Božieho. Človek sa má osvedčiť, že si zaslúži mať účasť v Božom kráľovstve. Ježiš nás učí, že nám na zemi je ťažko až nemožné rozlišovať, kto je a kto nie je v Božom kráľovstve. Počas života sa mnohé mení. Človek zlý, ktorý neplní Božie príkazy, predsa môže, ale i nemusí v hodine smrti nájsť milosť od Boha a oľutovať svoj hriech. Lotri ukrižovaní s Ježišom sú toho dôkazom. Ježiš nám nedáva právo súdiť. Súd si ponechal pre seba. Dážku života človeka chápeme ako Boží dar. Človek musí byť vždy pripravený. Boj dobra a zla v živote človeka končí smrťou. Boh je spravodlivý Sudca, ktorý dobrých odmeňuje a zlých trestá. Boh vidí aj v skrytosti. Preto nedovolí, aby bol kúkoľ – zlo odstránené zo života. Človek dostáva dostatok potrebných milostí, aby sa osvedčil v konaní dobra.

Evangelium nám pripomína, že sa nesmieme v ťažkostiach znechutiť. Často sa môže človeku zdať, že zo víťazi nad dobrom, že kúkoľ vyničí pšenicu. Opak je pravdou. Ten, ktorý vyhlásil o sebe, že je cesta, pravda a život, povedal, že „kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediný písmeno, ani jediná čiarka zo Zákona,

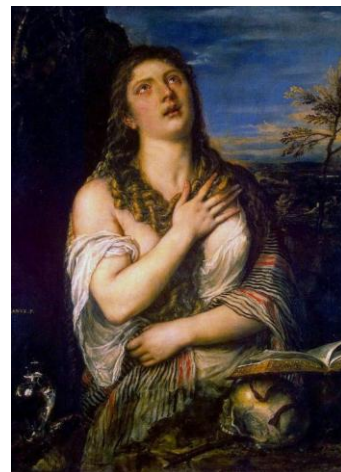
kým sa všetko nesplní“ (Mt 5,18), a každý človek musí prejsť bojom a rozhodnutím sa medzi dobrom a zlom na zemi. Prítomnosť zla vo svete nás preto nesmie znechucovať, naopak, má nás povzbudzovať, aby sme vždy podporovali dobro u seba i okolo seba. Keď vidíme víťaziť zlo, nesmieme byť znechutení. Zlo neodstránime kritizovaním, a už vôbec nie tým, že sa mu poddáme, ale naopak, podporovaním dobra. Či tmu neodstráni svetlo?

Ježiš nás neučí rezignácii, keď hovorí: „Nechajte oboje rásť až do žatvy“ (Mt 13,30). Ježišovi naša situácia v živote nie je ľahostajná. Ježiš nekladie na jednu rovnu dobro a zlo. Naopak. Keď dáva Boh večný život, prečo by ho ničil? Ježiš je vševediaci. Vie o každom dobrom hnutí srdca človeka. Za vernosť Bohu v bojoch a zápasoch, ktoré musí človek prekonať v živote, každému človeku Boh pripravil odmenu. „Kvas“ dobra na zemi prinesie človeku – ktorý verne plnil vôľu Božiu na zemi – bohatú odmenu v nebi.

Ovocie Zlého vidí Ježiš. Diabol zväzda, je pokrytec, klamár, ale nemá sil na človeka. „Boh je láska“ (1 Jn 4,8) a je milosrdný aj k človeku, ktorý zapochyboval, či dal sa oklamať diablom, len aby sa spamätal a vrátil sa späť k Bohu.

Kto dnes sleduje náboženskú situáciu vo svojom okolí, spozoruje, že Ježiš nás upozorňuje na jeden závažný fakt: sekty. Dnes viac a viac mladých hľadá cestu vo svojom živote v duchovných hodnotách. A práve počas letných mesiacov najprv na tri dni, potom na týždeň a potom i na celý mesiac sú pozývaní na rôzne stretnutia, vraj, s duchovným zameraním. Členovia týchto siekt, ako je Cirkev zjednotenia, ktorú založil San Mjung Muna, ktorého manželka cestuje svetom a pod rôznymi názvami organizuje Federáciu rodín za svetový mier, myli a zavádza najmä mladých. (Na Slovensku bola oficiálne 13. 12. 1996 a 6. 2. 1999). Končí sa to nielen spoločným sobášom na štadiónoch, keď vodca vyberie partnerov a sám sobáš, ale ďalej psychickými stavmi, finančným zruinovaním, pomýlením na viac rokov. Rovnako u nás pôsobia stúpenci Sri Chinmoya v spojitosti s integrálnou jogou, teda spojenia duchovných cvičení s umeleckou tvorivosťou a športovými výkonmi.

Krásny nový svet ponúka Oberto Airaudi a ezoterika. Pomocou hudby, spevu si získava stúpencov. „Nie je všetko zlato, čo sa blyští“, hovorí príslovie. Ani hudba, ktorej nerozumieme, nemusí ostať bez následkov v duši mladých ľudí. Iní pod vplyvom transcendentálnej meditácie nezískavajú po čom túžia, ale často sú využívaní svojimi vodcami. Často počuť argument, že týchto ľudí k tomu nik nenúti, že to robia úplne dobrovoľne, a preto nie sú otrokmi. Sčasti je to pravda, avšak, žiaľ, iba sčasti. Aj keď Ježiš hovorí, že je potrebné s vytrhávaním kúkoľ počkať, nesmieme mlčať, nečinne čakať, keď vidíme, ako sekty ničia mladé životy. Rozlíšujeme dobro od zla. Amen.

Tizian: Kajúca Mária Magdaléna

*Velebíme Ťa, Bože, velebíme.
Nám blízkosť Tvoju
divy zvestujú.
Stanovím lehotu
a spravodlivo budem súdiť.*

*Keby sa zakývala krajina
a tí, čo žijú v nej,
ja upevním jej stĺpy.
A privolávam pyšným:
nechváľte sa!
A bohaprázdny:
nedvíhajte roh!
Nedvíhaj roh svoj vysoko
a nekrič
so šíjou drzo vypätou!*

*Nie od východu, ani od západu,
nie z púšte
povýšenie prichádza.
Lež Hospodin
je sudcom každému,
jedného poníži,
druhého na trón posadí.
Lebo je v ruke božej
ťažký kalich
a horký nápoj, plný korenia.
Ešte i jeho kvasnice
vypijú zo dna ničomníci zeme.*

*Ja toto budem hlásať naveky,
ospevujúci Boha Jákobovho:
- Obsekám rohy bezbožníkov
a spravodlivý v sláve zažiaril.*

O Božej trpezlivosti

Legenda hovorí, že Abrahám raz videl prechádzať okolo svojho domu cudzinca. Pocestný bol starý muž, vyzeral biedny, chudobný a unavený. V duchu pohostinnosti ho Abrahám zavolať, aby si u neho odpočinul a navečeral sa. Muž to vďačne prijal. Keď si oddýchol a spoločne zasadli k večeri, Abrahám položil na stôl štedrý pokrm. S prekvapením však zbadal, ako sa cudzinec bez váhania pustil do jedla. „Počkaj, nemali by sme sa najprv pomodliť?“ spýtal sa Abrahám. „A načo? Ja v žiadneho Boha neverím,“ odpovedal stavec. „Človek sa musí spoliehať len na seba. Tie reči o Bohu mi môžu byť ukradnuté!“ Abraháma to tak nazlostilo, že cudzinca schytil a vyhodil z domu. Keď sa neskôr večer modlil, prihovril sa mu Boh: „Abrahám, prečo si toho cudzinca vyhodil?“ Abrahám odpovedal: „Pane, veď nemal k tebe nijakú úctu a ešte sa ti aj rúhal!“ Boh na to: „Abrahám, ja som to s ním vydržal už sedemdesiat rokov. Nemohol si ho ty znieť aspoň jeden večer?“

Podobenstvo o kúkoli v nedeľnom evanjeliu i čítanie z Knihy múdrosti nám pripomínajú Božiu trpezlivosť. Boh dáva hriešnikovi čas – druhú šancu, aby sa spamätal, obrátil a prestal robiť zlo. My by sme najradšej trestali, trhali kúkol' okamžite, veď nemá v pšenici čo robiť. Boh však viac ako čokoľvek iné chce, aby sa človek napravil, aby našiel správnu cestu. Ak nám podobenstvo o kúkoli pripomína ľudí, na ktorých sa hneváme, či dokonca Bohu vyčítame, prečo ich nepotrestá, mali by sme sa zamyslieť. Každý z nás by si mal spomenúť, koľko rás od Boha dostal druhú šancu. A tretiu. A tristo tridsiatu tretiu. Keď sa úprimne pozrieme na svoj život, nájdeme v ňom veľa prešľapov, pochybení, hriechov. A predsa Boh nad nami nezlomil palicu. Jeho trpezlivosť by mala byť inšpiráciou aj na naše konanie.

Je mi smutno, keď bývam svedkom toho, ako si dvaja susedia alebo aj súrodenci nevedia prísť na meno. „On začal. On ma urazil. Veď ja mu dám!“ Zanietene trháme kúkol'. A často bez ohľadu na pšenicu. Pre jednu vetu alebo pre materiálnu vec sme schopní hnevať sa na človeka, ktorého sme predtým mali radi. „Nemôžem ustúpiť. Tu ide o princíp!“ počúvam, keď sa pokúšam ľudí zmieriť. Je to pravda. Tu naozaj ide o princíp. Totiž o ten, že ak veríme, že Boh trpezlivo odpúšťa naše hriechy, mali by sme podobne zaobchádzať s blíznymi, ktorí sa voči nám previnili. Kedy si naposledy obrátil list a dal niekomu druhú šancu? Ak sa na svojich blízkych hneváš, nemal by si si byť príliš istý, že ty si „pšenica“ a oni „kúkol'“.

Martin Kramara

- Pán ti niekedy dáva pocítiť váhu kríža. Aj keď sa táto váha zdá neznesiteľná, si schopný ju uniesť, pretože Pán vo svojej láske a milosrdenstve ti podáva ruku a dáva ti silu.

- Kto začína milovať, musí byť pripravený na utrpenie.

- Je nutné byť silnými, aby sme sa stali veľkými; to je naša povinnosť. Život je boj, ktorý nemôže byť vynechaný, je potrebné v ňom zvíťaziť.

Myšlienky sv. Pátra PIA

Odpustenie je skúška

Keď sa proti nemeckému cisárovi Otovi I. už po štvrtý raz vzbúril jeho mladší brat Henrich, ktorý chcel získať kráľovskú moc, cisár verejne nad ním vyhlásil rozsudok smrti a takzvanú ríšsku kľatbu. Dovtedy mu Oto zakaždým odpustil na príhovor svojej múdrej matky sv. Matildy. Teraz však cisár nechcel o odpustení ani počuť a Henrich už nedúfal v milosť. Keď Oto I. v roku 945 slávil Vianoce a slávnostná bohoslužba bola v plnom prúde, náhle vošiel do chrámu Henrich oblečený do kajúceho rúcha a kráčal priamo k cisárovi. Vrchol sa pred ním na kolena a úpenlivo prosil o odpustenie. Cisár ho drsne odmietol. V tej chvíli opät, slúžiaci svätú omšu, prečítal stať z evanjelia, v ktorej sa apoštol Peter pýta Ježiša: „Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiat sedem rás!“ (Mt 18, 21 - 22). To znamená vždy. Cisárovi vyhlásil slzy, zodvihol kajúceho brata, objal ho a zo srdca mu odpustil.

Schopnosť odpúšťať je skúškou autentického kresťanstva. Odpustenie sa však nedá nanútiť. Ak nechceme, aby nám ten, ktorého sme urazili, odpustil, nebudeme môcť prijať účinky odpustenia. Na druhej strane poznanie vlastnej nedokonalosti a hriešnosti nás má nabádať, aby sme boli ústretoví a milosrdní voči tým, ktorí nám ublížili.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 16. týždni cezročného obdobia - (A)

21.VII. pondelok

18:00 *Nebude*

22.VII. utorok

18:00 *Nebude*

23.VII. streda

08:00 *Nebude*

24.VII. štvrtok

18:00 *Nebude*

25.VII. piatok

18:00 *Nebude*

26.VII. sobota

08:00 *Nebude*

*V prípade mojej neprítomnosti
ma zastupuje vdp. Ján Jakúbek,
z Báhoňa.*

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

27.VII. 17. nedeľa v cezročnom období

08:00 *za Ľ. Silvestra a Štefaniu Stojkovičových a deti*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Svätá omša bude pri kaplnke Sv. Anny

Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 *Posvätný ruženec, Litánie,*

Liturgický kalendár

21.VII. pondelok Sv. Vavrinec z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi

22.VII. utorok Sv. Mária Magdaléna

23.VII. streda Sv. Brigita, reholníčka, patrónka Európy

24.VII. štvrtok Sv. Sarbel Makhlif, kňaz

25.VII. piatok Sv. Jakub, apoštol - sviatok

26.VII. sobota Sv. Joachim a Anna, rodičia Panny Márie

Počúvajte sa navzájom

Mám dojem, že naše každodenné rozhovory sú neraz sériou monológov. Hovoríme často predovšetkým o sebe, nehľadiac príliš na to, čo chcú povedať druhí. Ak niekto hovorí o svojich problémoch, je to pre nás často iba zámienka, aby sme porozprávali o svojich problémoch. Skôr ako niekto dohovori, už dodávame: Aj ja mám podobný problém. Tiež som raz bol v takejto situácii.

Takéto postoje a správanie sú skutočne dosť rozšíreným javom pri našich vzájomných stretnutiach a rozhovoroch. Poukazujú na to, ako ťažko je trpezlivo, žičlivo a do konca vypočuť druhých ľudí. Nech nás to neprekvapuje. Nezačínajme obviňovať seba ani druhých, ale snažme sa pochopiť takéto správanie ako u seba, tak aj u našich blízkych. Horúčkovo vyslovované monológy, netrpezlivé skákanie do reči, presadzovanie vlastného názoru býva svojským zobrazením o trochu žičlivosti u blízkych. Takto sa často snažíme ukázať, že sme tu a zaslúžime si pozornosť, lásku a obdiv. Čím viac sa cítime nemilovaní, odvrhnutí, tým častejšie a netrpezlivejšie pripomíname druhým svoju existenciu, presadzujúc v rozhovoroch svoje záležitosti.

Dieťa, ktoré matka nepočúva, často hovorí veľa a hlasno, aby sa jej pripomenulo. Niekedy sa správame podobne. Ako malé nevychované deti sa dožadujeme pozornosti. Keď sa takto správame, necítíme sa vôbec vinní. Nehnevajme sa však ani na našich blízkych, keď nás títo neprípustia k slovu, prekrikujú nás, vnucujú sa nám so svojimi problémami rozprávaním alebo vtipmi.

Naša netrpezlivosť v počúvaní vyplýva zo skutočnosti, že sme zaujatí predovšetkým sami sebou: myslíme na seba, trápime sa alebo tešíme len zo svojich vecí, analyzujeme svoje problémy. Neschopnosť počúvať vyplýva z faktu, že v našich srdciach a myšliach nie je dost' miesta pre záležitosti našich blízkych. To, čo nie je naše, berieme vtedy ako „cudzie“ a pre nás málo podstatné.

Pozorné počúvanie blízkeho je zriedkavá čnosť a ťažké umenie. Treba sa jej učiť. Vyžaduje predovšetkým sebazapieranie. Trpezlivé počúvanie toho, čo nám ľudia hovoria, je vyjadrením obetavosti a otvorenosti. Keď počúvame druhých, vyjadrujeme našu akceptáciu. Vďaka nej môže náš blízky zakúsiť upokojenie, pomoc a podporu. Nie sme schopní dohovoriť sa s druhými, pomôcť im v čomkoľvek, ak ich predtým nevypočujeme.

Počúvanie blízkeho je pozvaním k rastu. Keď nám totiž rozpráva o tom, čo je pre neho dôležité, ťažké a bolestné, keď sa s nami delí o svoje úspechy, o to, čo sa mu darí, vnútorne rastie, utvrdzuje sa v presvedčení o nutnosti zápasit' so slabosťou, o potrebe úsilia pre vec dobra. Naše počúvanie ho buduje, posilňuje, potešuje, dáva mu nádej.

Keď chceme byť úprimní voči sebe, musíme povedať, že nevieme počúvať ľudí, pretože nedokážeme počúvať Boha. Modlitbové mlčanie pred Bohom sa stáva najdôležitejšou školou pozorného počúvania pred blížnym. Boh nás požíva hlavne k postojom pozorného počúvania. Zachovávaj a počúvaj všetky tieto slová, ktoré ti prikazujem, aby bolo vždy dobre tebe i tvojim synom po tebe (Dt 12,28) - napomína Mojžiš Izrael. Do úst žalmistu zase Jahve vkladá slová: Počúvaj, ľud môj, svedčím proti tebe, kiež by si ma poslúchol, Izrael. (Ž 81,9).

Prorok Jeremiáš naliehavým spôsobom hovorí: Zem,

zem, zem, počuj slovo Pánovo. (Jer 22,29) Keď sa Ježiš pýtali, ktoré je prvé prikázanie, odpovedá: Prvé je toto: „Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán.“ (Mk 12,29)

Práve toto počúvanie Boha sa stáva pre nás prameňom trpezlivosti a odvahy v počúvaní blízkych. Sme príliš slabí, aby sme vlastnými silami prijímali všetko, s čím sa na nás obracajú naši blízni, neraz unavení námahami svojho života. Vďaka tomu, že počúvame Boha, máme dost' sily, aby sme počúvali a odovzdali mu všetko, čo nám bolo povedané. Takže aby sme sa dokázali vedome vzdať prekrikovania v spoločnosti, najprv by sme museli vynaložiť veľkú vnútornú na to, aby sme sa naučili počúvať Boha.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Viac o vnútornom živote

- 318 Pre teba, čo si športovec, aká dobrá je táto rada apoštola! „Nescitis quod ii qui in stadio currunt omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium? Sic currite ut comprehendatis.“ Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dosiahne víťaznú cenu? Bežte teda tak, aby ste sa jej zmocnili.
- 319 Sústreď sa. Hľadaj Boha v sebe a počúvaj ho.
- 320 Povzbudzuj v sebe tie vznešené myšlienky, tie sväté túžby, ktoré sa v tebe prebúdzajú. Malá iskra môže vznietiť veľký požiar.
- 321 Apoštolská duša: taká dôvernosť Ježiša s tebou, taká blízkosť k nemu, toľké roky! Nič to pre teba neznamená?
- 322 Je pravda, že náš Svätostánok nazývame vždy Betániou. Staň sa priateľom Majstrových priateľov: Lazára, Marty, Márie. - Potom sa ma už nebudeš pýtať, prečo nazývame náš Svätostánok Betániou.
- 323 Vieš, že existujú „rady evanjelia“. Riadiť sa nimi znamená vycibrenosť Lásky. Hovorí sa, že je to cesta máloktorých ľudí. - Niekedy si myslím, že by mohla byť cestou mnohých.
- 324 „Quia hic homo coepit aedificare et non potuit consummare!“ Začal stavať, ale nemohol dokončiť! Smutná poznámka, ktorá, ak nechceš, sa nebude vzťahovať na teba, pretože ty máš všetky potrebné prostriedky na to, aby si korunoval stavbu svojho posvätenia: Božiu milosť a svoju vôľu.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Dobrý dôvod

„Nezabudla som si u vás náhodou dáždnik?“ spýtala sa ma jedna pani, ktorá býva v našej ulici a prednedávnom ma navštívila.

„Áno, áno,“ odpovedal som.

Veľmi srdečne mi ďakovala a dodala: „Vy ste naozaj čestný človek. Pýtala som sa už mnohých ľudí, či som si

nezabudla u nich dáždňik, a všetci mi povedali, že nie.“

Jedna korytnačka si žila pokojne na vidieku. Jej sesternica, ktorá žila v meste, ju raz pozvala na návštevu. Dedinskú korytnačku hnala túžba vidieť trochu svet a pozvanie prijala.

Nebolo to veľmi ďaleko, ani nie kilometer cesty, ale pre korytnačku bola tá cesta dlhá. Nazdávala sa, že ju zvládne rýchlo, a tak sa na druhý deň ráno vydala na cestu.

„Svojím istým a vytrvalým krokom,“ myslala si, „tam do poludnia určite prídem. Práve načas, aby som si mohla sadnúť k stolu.“

A pospevujúc si vyrazila.

Vykračuje si, vykračuje, vykračuje... ale do poludnia prešla sotva nejakých sto metrov.

Keď začula, ako na veži odbija dvanásť hodín, vybuchla: „Hlúpa veža! Neprešla ani hodina, odkedy som vykročila z domu, a už si vyzváňa poludnie. Všetky hodiny si idú, ako chcú, nedodržiavajú stanovený poriadok a deň si dovolí nemať dvadsaťštyri hodín.“

A frflala a hundrala si cestou a preklínala ju, že je príliš kamenistá a krivá.

Vždy sa nájde nejaký dobrý dôvod myslieť si o niekom niečo zlé.

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Pilátova žena

Ježiš stál pred Pilátom vo vládnej budove. „Keď sedel na súdnej stoličnici, odkázala mu jeho manželka: ‚Nemaj nič s tým spravodlivým, lebo som dnes vo sne veľa vytrpela pre neho!‘ (Mt 27,19)“

Claudia, Pilátova žena, je jediná Rimanka, ktorú spomína evanjelium. Je známa aj z profánnych dejín. Bola to najmladšia dcéra Júlie, ktorá bola dcérou cisára Augusta a manželkou cisára Tibéria. Vďaka manželstvu s Claudiou bol Pilát vymenovaný za prokurátora Judey. Claudia si mohla v Jeruzaleme dokočať o Ježišovi už prv, najmä cez svoje služobníctvo. Mohla ho dokonca aj vidieť, keď pevnosť Antónia, kde žila, bola blízko jeruzalemského chrámu, do ktorého Ježiš často chodieval.

„Odkázala mu jeho manželka...“ čítame v evanjeliu. Pilátova žena sa pokúsila zasiahnuť v prospech Ježiša. Kým izraelské ženy mlčali, táto pohanka, vychovaná na cisárskom dvore v Ríme, vydala svedectvo o svojom presvedčení, že Ježiš je nevinný, a žiadala muža, aby s ním zaobchádzal podľa práva.

Claudia in čin bol skutkom milosti. Ježiš iste hlboko zapôsobil na túto pohanskú ženu a dal jej silu a odvahu. V nej je už obsiahnuté to, čo raz vykonajú odvážne kresťanské ženy, predtým pohanky - Priska, Lýdia a mnohé ďalšie.

Claudia sa prihovarila za Ježiša. Bol to odvážny čin, diktovaný srdcom i svedomím. Rimania prísne zachovávali zákon. Nijaká žena nesmela intervenovať, keď išlo o zákonný proces. Pilátova žena poslala k manželovi posla v deň, keď Pilát stál pred najväčším rozhodnutím svojho života, ktorým sa natrvalo vpísal do pamäti ľudstva.

Nech sú požehnané odvážne ženy národa!

Sen Pilátovej ženy

Postava Pilátovej ženy priťahovala po celé dejiny veriacich ľudí. Rovnako priťahovala aj umelcov, najmä maliarov a básnikov. Jeden z nich opísal jej príbeh na základe slov evanjelia: „Nemaj nič s tým spravodlivým, lebo som vo sne dnes veľa vytrpela pre neho.“

Claudia rozpráva ráno gréckej služobnici Praxedis svoj sen: „Razom som sa ocitla v polotmavom priestore. Bolo tam zhromaždených mnoho ľudí, ktorí akoby sa modlili. Nerozumela som dobre tiché vety, ktoré šumeli priestorom. Zrazu ma však ohromili isté slová. Vyrazili do výšky ako prúd fontány: ‚Trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný. Nevedela som si vysvetliť, ako sa dostalo do úst týchto ľudí meno môjho muža. Rovnako som nevedela, čo mali tieto slová znamenať. Pociťovala som len akúsi hrôzu. Zmätená som chcela opustiť toto miesto, no už som sa ocitla na inom, ešte tajomnejšom, ktoré mi pripomínalo coemeteria pred rímskymi bránami a bolo tu ešte viac ľudí. I tu na mňa doliehali otrasné slová naplňajúce ma hrôzou:“

„Trpel za vlády Poncia Piláta...“

Chcela som sa oslobodiť, ale znova som sa dostala do akéhosi uzatvoreného priestoru. Bolo v ňom čosi posvätné. A znova som začula z úst zhromaždených, ktorí sa modlili, meno svojho muža. Ponáhľala som sa preč. Predo mnou sa roztváral priestor za priestorom. Zdalo sa mi, že som uprostred známeho rímskeho chrámu. Jeho vnútrajšok bol však iný. Nijaký obraz starých bohov, všade nové mozaiky a maľby v apsidách. No prv než som sa rozhládla, opäť ma prenikla hrôza zo slov modliacich sa zástupov: ‚Trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný...‘

Bežala som ďalej a ďalej. Prechádzala som portálmi na spôsob pevností, vkročila som do nesmierne slávnostných bazilik. Množstvo zhromaždených ľudí bolo čoraz väčšie, architektúra čoraz zvláštnejšia. Ľudia mlčali. Spievali tu však zbory, ktoré som nevidela. Bol to nádherný spev, ako keď tečie prúd vody, no odrazu z neho zaznelo meno môjho muža:

‚Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato...‘

Potom zmizli aj tieto vznešené priestory a ja som sa ocitla v nových, kde znela hudba a spev iných zborov. Z prekvapujúceho vlnenia hlasov sa zrazu pozdvihol jeden jediný a jasne, až hrozivo žalobne zazneli slová: ‚Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato...‘

Ako štvaná utekala som stále ďalej a zdalo sa mi, že nechávam za sebou storočia, a znova som musela prejsť ďalšími storočiami, akoby som bola štvaná až na koniec všetkých čias, prenasledovaná najmilším menom, ktoré akoby skrývalo osud nesmiernej ťarchy, ťarchy hroziacej zatieniť nielen jeho život, ale aj život všetkého ľudstva...“

Claudia prerušila svoje rozprávanie, lebo vonku bolo počuť vzrušenú pravu. V tej chvíli k nej preniklo prokurátorovo meno a mnohohlasné volanie: „Na kríž, na kríž s ním!“

Predstava umelca. Ale aká mocná a v podstate pravdivá. Taká ako naše úprimné a prežívané rozjímania. Pán Boh sa nám môže prihovoriť rôznymi spôsobmi. Aj cez sen. Vo Svätom písme nájdeme takéto prípady. Sme pozorní voči každému Božiemu volaniu?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku